

ГОЛОС МУЧЕНИКІВ

ТРАВЕНЬ, 2026

НЕПАЛ: СІМ'Я ВІРИ

*У КОЛЕКТИВІСТСЬКИХ КУЛЬТУРАХ, ЯК-ОТ НЕПАЛЬСЬКА, РІШЕННЯ ПІТИ ЗА ХРИСТОМ
ВПЛИВАЄ НА ВЕСЬ РІД. ДЛЯ ТАКИХ ЛЮДЕЙ, ЯК ПРАКАШ, МОНІКА ТА АНУ,
ЦЕ ЧАСТО ОЗНАЧАЄ ПОВНИЙ РОЗРИВ ІЗ КЛАНОМ ТА ВИТНАННЯ З РОДИНИ.*

Хоча в Непалі є невелика християнська громада, віруючі потерпають від безпідставних звинувачень, переслідувань та фізичного насилля з боку індуїстських екстремістів і навіть власних родичів. Християн таврують як «нечистих», піддають остракізму, звинувачують у «руйнуванні культури й сімейних цінностей» через пропагування іноземної релігії.

У цьому випуску бюлетеня ми поділимося свідченнями про те, як Бог збудує Свій народ у Своїй любові: непальські сім'ї приходять до віри у Христа, і, як єдине ціле, вірно служать Господу в умовах неймовірних труднощів.

Це важливо в усіх культурах, але особливо в Непалі, оскільки там панує колективістський світогляд, відповідно до якого важливі рішення завжди ухвалює глава сім'ї або лідер громади.

Окрім наведених історій, на нашому вебсайті доступний ексклюзивний матеріал про чоловіка, який зіткнувся із запеклим опором своєї дружини через його віру в Ісуса Христа.

ПОКІНЧИВШИ З ШИВОЮ ЗАРАДИ СПАСІННЯ У ХРИСТІ

Коли індуїстська жриця в Непалі звернулася до церкви по допомогу, вона зобов'язалася слідувати за Христом — навіть ціною втрати своєї спільноти та репутації.

Ану Дані не просто поклонялася індуїстському богові Шиві. Вона була садхві — аскетичною подвижницею божества, відомого як Руйнівник. Садхві та їхні однополові чоловіки, садху, зрікаються всього земного. Дехто навіть проводить обряд власного похорону, що символізує остаточну смерть для матеріальних бажань. Їхні посвята й аскетизм надають їм божественного статусу в очах індуїстів. Ревність Ану була настільки вражаючою, що місцеві священнослужителі дозволили їй вільно входити до храму. Як жриця, вона не чекала в чергах разом із натовпом паломників, які приносили жертви ідолам.

«Я була надзвичайно відданою послідовницею Шиви, — згадує вона. — Приходячи до храму, я годинами медитувала». Ану навіть зовні нагадувала своє божество: вона збирала на маківці волосся, сплетене в змієподібні дреди, а тіло прикрашала ритуальною фарбою і священним намістом. Здавалося, в обмін на таку відданість жінка набула здатності передбачати майбутнє та цілювати людей, що принесло їй і статки, і визнання.

Однак сталася біда — її маленька донька Моніка тяжко захворіла. «Люди вважали мене цілителькою, але я була безсилою перед хворобою власної дитини, — каже Ану. — Я не могла цього витримати. Розпач змусив мене піти до церкви».

Місцеві християни щиро молилися за Моніку та Ану протягом певного часу. Одного разу, коли вони закінчили молитву, жінка помітила, що на тілі Моніки зникли вузлики і фурункули. Ану пересвідчилася: Бог цієї церкви — справжній. Коли Пракаш зустрів Ану та Моніку на шляху додому, жінка рішуче заявила: «Я буду ходити до цієї церкви».

«Я теж піду з тобою», — відповів їй чоловік.

ВИБІР СТОРІН

На думку Ану, слідувати за християнським Богом було очевидним: Він явив Себе справжнім Богом, тому тепер вона завдячує Йому своєю відданістю. Однак родина не поділяла її переконань. «Тобі не обов'язково ходити до церкви, адже твоя дочка вже зцілилася», — наполягали вони.

Тиск родини Пракаша був ще сильнішим. Як найстарший син, він мав обов'язок проводити похоронні обряди, щоб забезпечити батькам сприятливе переродження в циклі реінкарнації. Під цим тягарем відповідальності він завагався і зрештою поступився. Проте Ану залишилася вірною Христу.

Коли батьки, брати і сестри Ану зрозуміли, що не зможуть її переконати, вони вигнали її з родинного дому. Пастор церкви, де вона пізнала спасіння в Ісусі Христі, надав їй прихисток у церковному приміщенні. Вона прожила там тиждень, молячись і вивчаючи Слово Боже.

Ану й Пракаш прийняли хрещення в річці, вдягнені в останнє, що в них залишилося після вигнання з дому за віру в Христа
Вставка: Сьогодні Ану вільна від поклоніння духам, яке колись панувало в її житті

Садху та садхві — аскетичні послідовники індуїзму — повністю зрікаються матеріального світу. Чимало з них заробляють на життя ворожінням або цілительством. Як садхві, Ану Дані не змогла вилікувати свою доньку

Пастор захоплював жінку особливо ревно молитися за чоловіка.

«Одного дня він також повірить в Ісуса», — запевняв він. Ану так і чинила: вона прокидалася навіть серед ночі, щоб молитися за його спасіння. Наприкінці першого тижня Пракаш приєднався до неї в церкві, готовий також слідувати за Христом. Подружжя повернулося до свого села, що за годину їзди від церкви, проте там вони знову зіткнулися з опором.

Непальське суспільство пронизане індуїстською кастовою системою, яка відображає вчення про карму — причинно-наслідковий зв'язок, що визначає стан людини в наступних переродженнях, реінкарнації. Від людей очікується, що вони будуть одружуватися, працювати, спілкуватися і поклонятися в межах своєї касты. Спілкування з представниками інших каст, особливо з тими, що нижчі за власну, позначається на статусі людини в громаді та на її релігійній чистоті. Ті ж, хто прийшов до Христа з індуїзму, автоматично прирівнюються до нижчої касты, незалежно від їхнього попереднього статусу.

Сім'ї Ану та Пракаша належали до касты чхетрі — одна з вищих каст Непалу. Але після навернення до Христа подружжя прирівняли до найнижчої касты. «Ви стали нечистими, бо прийняли чужого Бога», — звинувачували їх родичі.

Мешканці села не ділилися з ними їжею і заборонили користуватися спільним колодязем, тож подружжю доводилося долати великі відстані, щоб дістати воду. Після вигнання з дому в них залишився тільки той одяг, який вони мали на собі.

Але втрати та ізоляція не послабили їхньої віри.

«Я продовжувала зберігати свою віру, попри труднощі та переслідування», — згадує Ану.

Уже за тиждень вони з Пракашем попросили охрестити їх. Церква святкувала разом із ними на березі річки, а пастор подарував кожному по комплекту нового одягу, щоб вони мали у що переодягнутися після таїнства.

Згідно з індуїстською традицією, саме на старшого сина покладається обов'язок проведення поховальних обрядів. Він має особисто запалити поховальне багаття, на якому сплячуть тіло покійного батька чи матері

НЕЧИСТЫЙ ПОБЕДИТЕЛЬ

Божа турбота та допомога Ану та її родині, виявлена через місцеву та світову спільноту Христа, стала потужним свідченням для всього селища. Церква допомогла родині облаштувати власний колодязь та збудувати невеликий дім, поруч із яким вони тепер розводять кіз.

«Спочатку нас усі цуралися та ображали, — згадує Ану. — Але сьогодні навіть ті, хто раніше й слова не хотів мовити, спілкуються та підтримують з нами стосунки».

Спершу подружжя відвідувало церкву за годину їзди від дому, але після повернення до рідного села їхній пастор поставив перед ними нове завдання. Він запросив їх приєднатися до місцевої домашньої групи разом із трьома іншими сім'ями далітів — людей із нижчої касты, яких Ану та Пракаш раніше вважали «недоторканими». Вони прийняли цей виклик, вибравши християнську єдність замість індуїстських кастових забобонів.

Якийсь час Ану зберігала своє фото в образі садхві та кілька браслетів із намистин для медитації як спогад про минуле. Проте одного дня під час молитви вона відчула тверде переконання: ці речі потрібно назавжди прибрати зі свого життя, щоб ніколи не мати спокуси озиратися назад. Жінка негайно викинула їх, остаточно ствердивши свою свободу від колишнього життя.

Сьогодні вона шукає сили не в містичних обрядах перед ідолами, а в молитві, яка стала її справжньою зброєю. «Саме молитва до Бога зробила мене сильною, — каже Ану. — Тепер, що б не сталося, навіть якщо мені знову доведеться покинути село, я нізащо не залишу Христа».

Звільнений від темряви живим Словом

Пошуки Ісуса привели непальця від демонічного божевілля до відважного служіння Євангелію.

Пастор Махеш Мукія — людина спокійної вдачі та стриманої внутрішньої сили. Він любить читати Слово Боже і палко прагне, щоб усі мешканці його району в Непалі могли почути Добру Новину і мати місцеву церкву. Його нинішній спокій рязуче відрізняється від того кошмару, який він і його родина пережили до зустрічі з Христом.

Молодший брат Махеша страждав на психічні розлади, які неможливо було пояснити хімічним дисбалансом або неврологією. Ба більше, коли він торкався інших членів сім'ї, той самий дух божевілля заражав і їх.

Махеш із братом не могли спати чи відпочивати навіть після прийому сильних ліків. Вони чули регулярні звуки ритуалів у сусідньому індуїстському храмі, «а іноді ці демонічні духи створювали неймовірний шум», — згадує він. Махеш також розповідав, що по всьому будинку постійно лунали жакливі звуки: крики та гуркіт. Голоси духів переконували його, що родина приречена.

«Дух, який був у мені — дух [індуїстських богів] Брахми, Вішну та Шиви — прямо заявляв: “Я знищу цю родину”», — розповідає Махеш. Але свобода була вже близько.

Слово відкриває шлях

Сестра Махеша, Аліша, одного дня почула Євангеліє, повірила в Ісуса Христа і звільнилася від темних думок, які її сковували. Вона відразу збагнула: це божевілля мало духовну природу, і її сім'я може бути врятована лише так само, як і вона.

Аліша охоче ділилася своєю вірою, пояснюючи Махешу, як Ісус може звільнити і зцілити його. Вона також проводила багато часу наодинці, молячись за свою родину. Батько допитував Алішу про її молитви, насміхався з неї, а згодом — вигнав із дому. Проте перед тим, як піти, Аліша непомітно залишила євангельську брошуру та невеликий Новий Завіт у кімнаті Махеша.

Махеш спочатку сховав Новий Завіт під подушку свого брата, сподіваючись, що книга подіє як оберіг. «Коли я побачив, що мій брат зцілювався посеред ночі, відтоді я почав шукати Ісуса», — згадує Махеш.

Відпочинок для втомлених

Махеш відразу ж узяв брата з собою до церкви Аліші, щоб дізнатися більше. «Скільки коштуватиме зцілення для мене і мого брата?» — запитав він пастора. Той запевнив, що це безкоштовно. Потім він помолвився за них. Махеш миттєво відчув, що всередині нього щось змінилося.

«Коли я повернувся додому, та ніч стала для мене вирішальною, тому що я не почув жодного [демонічного] звуку», — згадує він. Прокинувшись, Махеш почав досліджувати Біблію, щоб більше дізнатися про Ісуса Христа. Ще навіть до кінця не розуміючи, що означає присвятити своє життя Христу, він уже розповідав усій громаді про Його доброту.

Під керівництвом пастора Махеш прийшов до спасенної віри в Ісуса Христа разом із п'ятнадцятьма членами своєї родини. Вісім місяців по тому він прийняв хрещення. Незабаром після цього Махеш вступив до біблійної школи, щоб стати пастором і засновником нових церков.

Махеш згадував, що під час найсильнішого демонічного гніту звуку, що долинали із сусіднього індуїстського храму, змішувалися з іншими жакливими шумами в будинку. Це не давало йому заснути і лише посилювало його страждання

Поки сотні розлючених індуїстських радикалів оточували домашню церкву Махеша, група нападників увірвалася всередину будівлі. Вони напали на пастора та його матір, а також розтрощили церковне обладнання. Згодом представники влади доставили Махеша та ініціаторів нападу до поліцейного відділку

Напад у власному домі

Закінчивши навчання, Махеш заснував домашню групу, до якої спочатку входили лише п'ятнадцять членів його родини, які стали послідовниками Христа. Завдяки їхній проповідницькій діяльності в місті церква зросла до близько 120 членів.

15 червня 2024 року, коли Махеш проводив богослужіння, сотні радикальних індуїстів оточили та штурмували будинок. Вони фіксували все на відеокамеру, щоб оприлюднити ці кадри в соціальних мережах. Попри таку зухвалість, Махеш рішуче налаштувався зберегти мир: він спокійно запросив їх сісти і зачекати до завершення богослужіння. Натомість радикали почали ляяти християн і провокувати суперечки. Їхній лідер підійшов до Махеша і закричав: «Чому ти зрікся релігії наших предків? Раніше тільки твоя родина була християнською, а тепер ти навернув сотні людей!»

Крики та штовханина посилювалися, аж поки один чоловік не напав на Махеша. Інший ударив матір пастора, вибивши їй зуби. Решта нападників розбили музичні інструменти та обладнання. За десять хвилин прибула поліція, заарештувала деяких нападників, а решту відпустила. Махеша з лідерами церкви також доставили до відділку.

Остерігаючись масових заворушень і подальшої ескалації насильства, чиновники порадили Махешу не ви-

сувати жодних звинувачень проти радикалів.

«Я готовий їм пробачити, — сказав Махеш. — Я прощаю, бо мій Господь Ісус навчив нас: якщо хтось ударить у праву щоку, підстав і ліву. Тому я прощаю їм».

Але натовп радикалів, не задовольнившись цим, вимагав заборонити Махешу та іншим християнам проповідувати та євангелізувати. Саме тоді хтось із присутніх поставив запитання, яке несподівано порадувало пастора: чому і як він став християнином?

«Я скористався нагодою, щоб звістити Євангеліє», — згадує Махеш. Перед натовпом войовничих індуїстських радикалів він розповів про причину своєї надії. Один із чоловіків прямо там вигукнув, що приймає Христа, і його відразу запросили стати частиною церкви.

Розділені, але вірні

Махеш іноді зустрічає чоловіка, який завдав йому болю, однак його ставлення до нападника залишається таким самим, як тієї ночі в поліцейному відділку.

«Іноді, коли ми перетинаємося на вулиці, він не може дивитися мені в очі, але я завжди тримаю голову високо піднятою, — каже Махеш. — Я пробачив йому й щиро співчуваю цій людині. Я багато молюся за таких людей».

Хоча фізичних сутичок більше не виникало, переслідування не припинилися. Махеш продовжує отримувати погрози смерті від радикалів. Ба більше, менш ніж за два місяці після першого нападу вісім сімей із його церкви були офіційно виключені зі своєї громади.

Махеш підбадьорює свою сім'ю та церкву Словом Божим, навчаючи їх, що страждання за правду — це шлях до глибшого спілкування з Господом. Він живе відповідно до пророцтва Ісаї 41:9–10: «Ти раб Мій, Я вибрав тебе й не відкинув тебе, не бійся, з тобою бо Я, і не озирайся, бо Я Бог твій!»

Постійна загроза не змінила прагнення Махеша прославляти Бога, Який покликав його з темряви демонічного гноблення у Своє чудове світло. Тепер він сам веде інших до цього світла.

«У нашому районі є загалом двадцять два округи, — сказав він. — Моє бажання — мати церкву в кожному з них. Ніщо не має зупиняти Євангеліє».

